

DŽASINDA VAJLDER

PRIPADAŠ
meni

Prevela Nataša Andrić

Beograd, 2016.

Buđenje

Buđenje se pretvorilo u jednu od mojih omiljenih igara. Prvo pitanje koje se uvek postavlja glasi: *Ko se prvi probudio, Rot ili ja?* Ako sam to ja, moj je zadatak – a dodelila sam ga sama sebi – da se postaram da se probudi na najbolji mogući način. Drugim rečima, s mojim rukama i ustima oko njegove jutarnje batine. A ukoliko se pak Rot prvi rasani, pretvara se da spava kako bih mogla tako da ga probudim.

Drugo što se svakog jutra pitam jeste to gde se nalazimo na kugli zemaljskoj. Zato što se to menja na svakih sedam ili četrnaest dana. Pre dve sedmice osvanula sam u Vankuveru. Još mi je jedna od Rotovih kravata bila vezana u čvor oko ručnog zgloba, ostatak duge noći ispunjene kricima koju sam provela razapeta i vezana za krevet. Rot me nije oslobodio sve dok nisam svršila... ne znam, šest puta? Ili sedam? A kad me je napokon odvezao, pa, recimo samo kako mislim da mu igra *mučimo Kiri višestrukim orgazmima, a da joj ne damo da uzvрати dodire* neće pasti na pamet u skorije vreme. Doslavno sam ga napala. Brazde od noktiju koje mu se spuštaju niz leđa još se zaceljuju. Tako sam ga žestoko zajahala da zapravo mislim da

sam mu slomila alatku. *Mislam* da je to moguće. Gotovo sam sigurna da jeste i prilično sam ubeđena da sam umalo to i postigla.

Jutros sam se probudila i sagledala situaciju. Mali bol među butinama, ali ništa strašno. Rot je hrkao, pa sam znala da sam prva budna. Udahnula sam, uzdahnula i protegla se. Otvorila sam oči, uhvativši dašak slanog morskog vazduha i zvuk razbijanja talasa. Postelja se nežno ljuljala. Nalazili smo se u maloj sobi obloženoj drvom, s niskom tavanicom i otvorenim prozorom. Prostora je bilo dovoljno tek za krevet i malu komodu s ladicama. Međutim, soba se kretala. Zašto se pomerala? Gde smo bili? Sećanjima na prethodne nedelje trebalo je nekoliko minuta da ožive. Nedelja u Vankuveru... dug, *dug* let do Tokija. Sedmica u Japanu. Bože, i to kakva! Toliko izleta, toliko pešačenja i pentranja, toliko sušija i sakea. Nisam sigurna da ću ikad više liznuti sake, to svakako.

Tokio, Nagoya, Osaka, Kjoto... Setila sam se leta iz Kjota, stjuardesa koje su sve bile istovetno odevene, s istim frizurama i ešarpama uvezanim oko vrata.

Kuda smo potom otišli?

Galeb je graknuo i začula sam glasove u daljini kako brzo ćeretaju. Ipak, to nije bio japanski.

„*Nhật nó lên!*“ Ljutiti glas odzvonio je preko vode, slab i dalek.

Vijetnam. Eto gde smo bili. Hanoj.

Rot nam je kupio splav, platio ga gotovinom, a zatim je lično njime upravljao uz Crvenu reku celim putem do Hanoja iz nekog seoceta u Tonkinskom zalivu. Plovili smo lagano i zaustavljali se često da utovarimo zalihe i divimo se prizorima. Jeli smo, pili, spavali i tucali se. Posećivali smo hramove, peške obilazili seoska imanja i peli se u brda unajmivši prevodioca koji je ujedno bio i vodič da nam pokaže najbolja mesta daleko od utabanih staza. To je tipično za Rota: nikad se ne ponaša poput turiste. Uvek se čini da pripada lokaciji na kojoj se nalazimo, ma gde to bilo, i uvek se stara da smo bezbedni.

U Hanoj smo stigli sinoć i Rot je pronašao neku sitnu staricu da nam pripremi obilatuu večeru na čamcu. Platio joj je američkim dolarima toliko da je otišla pomalo bleđa od zaprepašćenja.

Nakon večere je otvorio bocu nekakvog lokalnog vina ili likera – nisam bila sigurna šta – koji je bio neverovatno jak. Oduzela sam se posle dve-tri čašice. Rot je u potpunosti iskoristio situaciju, položio me na stomak i zabijao se u mene dok oboje nismo svršili. To je bilo sve, pošto sam se potom onesvestila.

Jedanput za noć nije ni približno dovoljno da se moj Valentajn zasiti, tako da sam mu dugovala ovo jutro.

Ležao je na boku, okrenut leđima. Čaršav mu se obmotao nisko oko kukova, otkrivši mi njegova široka talasasta leđa. Tokom poslednja dva meseca njegova plava kosa porasla je dovoljno da mu dotiče kragnu, onda kad na sebi ima košulju, i padala mu je preko jagodičnih kostiju. Uz to je i bradu malo pustio. Budući da je bio plavušan, nije mu nikla gusta brada, već samo fini prekrivač svetlih malja po obrazima i vilici. Seksi. O, još kako seksi.

Nisam znala da je moguće gajiti tako snažna osećanja prema nekome. Prilično brzo sam shvatila da je ono što osećam prema Valentajnu ljubav, a to je samo po sebi dovoljno zastrašujuće. Nisam se pripremila na zaljubljuvanje, posebno ne u muškarca poput njega. Međutim, kako su se sedmice pretvorile u mesece i ja sagledala svet iz njegovog ugla, uvidela sam da je ono što sam osećala prema njemu dok sam bila na Menhetnu tek početak. Vrh ledenog brega. Najsićušniji uzorak tog vrha. Što sam više vremena provodila s njim, postajala sam svesnija dubine i jačine svojih emocija. Želela sam da budem uz njega svake sekunde svakoga dana. Živela sam za trenutke kad bi mi pošlo za rukom da mu izmamim osmeh, da mi pokaže onu svoju meku, nežnu stranu, koja je postojala samo za mene.

Valentajn je bio najbolje što mi se ikad dogodilo.

Šćućurila sam se uz njega, prislonila mu otpozadi usne na rame i ljubila ga milujući mu čvrsti biceps. Pronašla sam njegov kuk i

odgurnula čaršav. Virnula sam preko njegovog ramena kako bih ga gledala dok mu šakom obuhvatam testise. To je bio, kako sam otkrila, najbolji način da ga uzbudim ako još spava. Lagana, nežna masaža, možda mali pritisak na tačku između testisa i anusa, i uspavani džin je odreagovao. Krv mu je nepogrešivo za minut ili dva jurnula u penis, a disanje mu se menjalo. Jeknuo je, stomaćni mišići mu se napeše, pa podiže ruke iznad glave. Okrenuo se na leđa da se protegne i izvio kukovima nagore da gurne ud u moju stisnutu šaku.

Podigla sam pogled ka njemu i shvatila da me posmatra. „Dobro jutro.“

Široko mi se osmehnuo, sporim, pospanim osmehom. „Dobro jutro, lepotice.“

„Sinoć sam se onesvestila, zar ne?“

„Jesi. Biće da te zmijsko vino brzo obara.“ Pratio je moje lagano milovanje, način na koji sam glatko prelazila rukom od korena ka vrhu.

„Valjda.“

„Izgubila si svest pre nego što smo stigli do nečega što sve vreme želim da ti uradim na ovom splaviću“, rekao je između dva zeva.

„A to je?“

„Mmmmm.“ Zažmurio je i podigao bokove. „Da li bi volela da saznaš?“

Uputila sam mu mali tajanstveni osmeh, onaj koji je značio da se neću buniti šta god da predloži. *Radi šta ti je volja* osmeh.

Zastenjao je grleno i uspravio se u sedeći položaj, odgurnuvši me od sebe. Zgrabio je cebe, veliki tanki komad tamnozeleno vune, pa ga prebacio preko ramena i obavio nas oboje dok sam stajala ispred njega. Pokazao je ka vratima koja su vodila iz kabine na palubu, pa sam počela da se penjem zacičavši kad su njegovi prsti krenuli nagore uz liniju koja mi deli guzove. Samo se zakikotao i nastavio da me miluje i prodire u mene prstom, učinivši put uz lestvice pomalo teškim, ali zabavnim. Kad smo se obreli na palubi, i dalje je držao

ćebe oko nas i usmerio me prema pramcu, koji se elegantno izvijao otprilike do visine struka. Hanoj se prostirao pred nama, nejasan u ranojutarnjoj izmaglici. Na nekih šezdeset metara udaljenosti nalazila se druga ploveća kuća i treća na istom rastojanju sa suprotne strane, ali se ni na jednoj nije uočavao pokret. Ribarski čamac udaljen otprilike trista metara plovio je uzvodno ka nama izvlačeći mreže, dok su glasovi s vremena na vreme odjekivali.

„Uhvati se za pramac“, prošaputao mi je Rot na uvo. Pridržala sam se obema rukama, a zatim se okrenula da ga gledam, međutim, on ispusti zvuk negodovanja. „Pretvaraj se kao da si se naprosto udubila u prizor grada. I pokušaj da ne dižeš glas.“

Uzela sam ivice ćebeta i držala ih umesto Rota, privivši ga oko nas dok su Rotove ruke klizile po mom stomaku i potom se spustile među butine.

O, sranje. Neispuštanje glasa nije bila jedna od mojih jačih osobina.

Za samo nekoliko sekundi naterao me je da se uvijam i stenjem privijajući se uz njegov dodir i grizući usnu da ne bih vrisnula. Nije mnogo prošlo pre nego što sam prvi put svršila, a on se potom povio u kolenima s prstima jedne ruke na mojoj mačkici i s drugom oko svog uda, koji je uvlačio u mene. Savila sam se napred preko pramca, širom razmakla noge i primila ga.

Ribarski čamac se približavao plutajući niz struju, blago iskošen tako da je morao da sklizne baš pored nas.

„O, za ime sveta, Rote. Požuri. Blizu sam.“

„Nemoj još da svršiš. Ne još.“

„Jače je od mene. Samo što nisam...“

Istog trenu usporio je pokrete. „Ne još, Kiri. Ne još.“

Barža se približila. Lica su se okrenula ka nama da nas osmotre, a oči se sumnjičavo stisnule. Rot naprosto mahnu, a potom sam začula da ribari kroz smeh razmenjuju primedbe. Upravo u tom momentu Rot je zanjihao kukovima i sjurio se u mene. Nisam to

očekivala, pa sam glasno zaječala, zbog čega se svi ribari nasmejaše grohotom. Međutim, kad ga je Rot pogledao, kormilar dade gas, tako da su brzo prošli. Rot se iznova pokretao i ja sam se rasplinula u eksplozivnom orgazmu uprkos njegovim opomenama da sačekam... da sačekam.

„Svrši sa mnom, Valentajne!“

I jeste. O, nebesa, kako je samo svršio. Tako silovito. Ispunio me je spermom, a potom nastavio da ejakulira u naletima, iznova i iznova, dok sam ja mogla samo da se stiskam oko njega i povijem se napred još više, primajući ga i dalje, ne prestajući da dahćem na jutarnjem vazduhu.

Dve sedmice kasnije bili smo u zamku u brdima južne Francuske. Budila sam se, izvodeći svoju igru. Razmatrala situaciju i pogađala gde se nalazimo.

Međutim, ovog puta nešto nije bilo kako treba.

Naglo sam se uspravila, potpuno rasanjena. Rota nije bilo u postelji. Nikad, doslovno *nikad* me nije ostavljao samu ujutru. Nikad nije ustao iz kreveta pre mene. Bacila sam pogled na kupatilo, ali je ono bilo mračno i otuda nije dopirao nikakav zvuk.

Srce mi je tuklo, a na čelu su se skupljale graške znoja.

„Rote?“ Glas mi je zvučao napeto, tiho; odzvanjao je u prostranoj spavaćoj sobi.

Tajac.

Postelja je pokraj mene bila izgužvana, još topla od njegovog tela. Jastuk beše ulegnut na mestu gde mu se nalazila glava. Tu je bilo pisamce. Beli komad strgnute hartije prikovan za jastuk dugim, tankim srebrnim nožem. Poruka je bila ispisana crvenim mastilom, urednim, ženskim kitnjastim rukopisom. Glasila je:

On pripada meni.

Panika

„Ne! Ne, ne, ne!“ Pružila sam ruku prema nožu i papiru, ali ih nisam dotakla – ni jedno ni drugo.

On pripada meni. Mastilo je bilo grimizno, boje sveže krvi. Je li to krv? Rotova krv? Ne, nemoguće. Bilo je suviše uredno, suviše čisto, svaki potez nalivperom bio je precizan. Krv bi se razmazala, zar ne? O, bože. O, bože. Ko bi tako nešto uradio? Ko to *jeste* uradio? Prethodne noći otišli smo pijani na počinak... to sam znala. Ipak, ne *toliko* pijani. Ne toliko da bi nekome uspelo da otme muškarca kakav je Valentajn Rot pravo iz postelje pored mene dok spavam.

Ipak, nestao je.

Iskobeljala sam se iz kreveta; šest stotina godina star hrastov pod bio je hladan pod mojim bosim stopalima. Ležaj s baldahinom je bio i stariji, rekao mi je Rot. Taj je zamak bio jedan od dva koja je posedovao u Francuskoj. Ovaj ovde, u regionu Langedok-Rusijon, prigodno se ugnezdio između stare katedrale i nepreglednog vinograda. Dvorac nije imao veliko imanje, tek toliko da bude dovoljno za kuću i malo dvorište, ali je odisao neobičnošću, drevnošću

i lepotom. Mirom. Rotov drugi zamak predstavljao je deo vinarije u oblasti Alzas-Lorena i trebalo je da bude naša sledeća stanica.

Možda je Rot u trpezariji? Možda se radi o nečemu novom, o nekakvoj apsurdnoj igri. Strčala sam u prizemlje do mračne i tihe kuhinje. Tri prazne flaše merloa stajale su jedna uz drugu na pultu, a pored njih vadičep s kog nije skinut plutani čep. Dnevni boravak je takođe bio pust, vatra u kaminu gotovo zagašena, ne računajući pregršt žeravice što je još odavala mutnonarandžasti sjaj. Kašmirski prekrivač počivao je zgužvan na podu ispred ognjišta, pa sam se prisetila kako sam prošle noći upravo tu ležala na leđima. Čebe je prekrivalo Rotova ramena dok se pokretao nada mnom s rukama poput debelih stubova pored mog lica, odsjajem plamenova na koži i svetlucanjem nemirnih plavih očiju. Svršio je u meni ostavivši me da bez daha podrhtavam usled siline vlastitog orgazma, a zatim me je podigao u naručje i još trepereći od naknadnih valova zadovoljstva odneo me u našu postelju. Šćućurio se iza mene, a njegova ruka na mom stomaku i njegova prsa uz moja leđa ulivali su mi sigurnost, njegove usne ljubile su me u rame i sve vreme mi na uvo mrmljale: „Volim te, volim te, volim te.“ Utonula sam u san dok me je ljuljuškao, ušuškana u toplotu njegovog tela, zaštićena njegovom snagom.

Sad sam pak brinula i plašila se. Potisnula sam jecaj i proverila vinski podrum, hladan i suv, s ujednačenom temperaturom radi čuvanja boca s vinom, svakom vrednom stotine ili hiljade dolara. Za mene su sve bezvredne bez Rota. Nije bio tu. Naravno da nije. Znala sam da ga neću pronaći, ali sam svakako morala da pogledam.

I dalje naga, širom sam otvorila vrata garaže i uključila svetlo. Rendž rover – crn, blistav i tih. Aston martin, crven i elegantan, takođe prazan. Ključevi oba automobila visili su na kukicama na samom ulazu u kuću.

Oteturala sam se nazad u sobu, sad već drhteći celim telom. Ruke su mi se tresle i disala sam kratkim, uspaničenim dahtajima.

Šta da radim? Šta da radim? Odgovor je stigao istog trena: *Haris. Pozovi Harisa.*

Moj mobilni telefon nalazio se na noćnom ormariću, priključen na punjač. U imeniku sam imala samo četiri kontakta: Valentajna, Harisa, Lejlu i Kala. Valentajnov mobilni ležao je na noćnom ormariću, još na punjaču. Odeća mu je bila na podu, tamo gde smo je bacili prethodne noći pred tuširanje. Bože, taj tuš. Radilo se o maloj, tipično evropskoj kabini. Pa ipak, Rotu je nekako uspelo da me pritisne uza zid i napastvuje me sve dok nisam ostala bez daha.

Gde god sam pogledala, čekala su me sećanja na Rota. Krevet, tuš, kuhinja – moja gola stražnjica na pultu, ručka ormarića zabitena u leđa, Rot podignut na prste da bi se zario u mene – dnevna soba, čak i garaža. U garaži sam mu pušila do iznemoglosti, a on mi je vratio uslugu podigavši me na haubu rovera, gde je izvodio svoju jedinstvenu tehniku kunilingusa sve dok ga nisam preklinjala da mi dopusti da prestanem sa svršavanjem.

I gde god bih pogledala, nailazila sam na njega koji mi govori da me voli. On, Valentajn Rot, predivni, izvajani, talentovani, neizmerno bogati biznismen. *Voleo* me je. I nikad mu nije dojadilo da mi kaže, pokaže i postara se da znam da mu pripadam.

Saplela sam se i pala na krevet. Jecala. A kad sam uspela da otvorim oči, videla sam samo nož, crnu dršku, srebrnu oštricu zakrivljenu i izvijenu, zlu. Poruku, iskidani komad hartije i krvavocrveno mastilo.

Zgrabila sam telefon, iščupala kabl punjača i pritisnula dugme *početna strana*. Prešla sam prstom preko ekrana da otključam telefon, a zatim otkucala Harisovo ime.

„Gospođice Sent Kler.“ Njegov glas, hladan i smiren, začuo se pre drugog zvona. „Kako mogu da vam pomognem, madam?“

„Nestao je... on je... oni... neko ga je odveo! Nema ga, Harise. Pomozite mi. Pomozite mi!“ Govorila sam nepovezano i bila sam toga svesna, ali nisam mogla ni da dišem ni da razmišljam.

„*Kiri!*“ Glas mu je zasekao kroz moju paniku. „Dišite! Sačekajte malo i dišite!“

Tripot sam udahnula duboko na usta, a izdahnula kroz nos. Pokušala sam ponovo. „Upravo sam se probudila. Možda pre deset minuta. Mi smo u... u Francuskoj. Valentajn je nestao, Harise.“

„Kuda je otišao? Možda je u kupovini? Ili je izašao da popije kafu?“

„Nije, Harise! *Ne razumete!*“ Vrištala sam, vikala. „Tu je cedulja, prokleta cedulja s prokletim nožem!“

„Nastojim da razumem, gospođice Sent Kler. Da li mi govorite da je neko oteo gospodina Rota?“

„DA!“ kriknula sam toliko glasno i prodorno da me je zbolelo grlo. Morala sam da progutam knedlu i dišem i krenem iz početka. „Poruka... neko je zabio veliki nož kroz cedulju u jastuk. Rukopis je ženski. Piše... o, zaboga. Piše: *On pripada meni.*“

„Ovo je ozbiljno? Stvarno? Ne šalite se?“

„DA LI ZVUČIM KAO DA SE PROKLETO ŠALIM?“ Sručila sam se napred na krevet s telefonom pritisnutim na uvo i zajecala. „Ko bi to uradio... ko? Zašto? Šta da radim, Harise?“

„Ima li još nečega osim noža i poruke?“

„Nema.“

„Samo te reči? Nema nikakvih zahteva niti nečeg sličnog?“

Odmahnula sam glavom, iako sam znala da me Haris ne vidi. „Ne. Ne. Samo cedulja s tim tekstom. Njegov telefon, kola, odeća... sve, sve je ovde. Tražila sam ga svuda, ali ga nema. Ko ga je odveo, Harise?“

„Imam nekoliko ideja. Biće sve u redu, gospođice Sent Kler. Pronaći ćemo ga. Samo ostanite tamo i ništa ne dodirujte. Obucite se, ali nemojte nikuda ići. Ne zovite nikoga. *Nikoga*, razumete? Ni Lejlu, ni policiju, nikoga.“

„U redu.“

„Izgovorite to. Ponovite to mene radi.“

„Neću ići nikuda. Neću zvati nikoga. Ostaću ovde i sačekaću vas.“

„Tako je. U Londonu sam, što znači da ću se obresti tamo za nekoliko sati.“ Glas mu je bio miran i pribran, i to me je nekako osokolilo.

„Dobro.“ S mukom sam progutala knedlu i pokušala da zazvučim staloženo. „Harise? Ko je ovo mogao da učini?“

„Razgovaraćemo kad dođem, gospođice Sent Kler. Do tada pokušajte da ostanete smireni. Pojedite nešto. Spakujte torbu. Napravite razborit izbor odeće i obuće. Ne zaboravite neophodne lične sitnice. Nemojte doticati ništa što pripada gospodinu Rotu, naročito ne cedulju i nož.“

„U redu. Razumem.“ Glas mi je bio tih, jedva čujan.

„Pronaći ćemo ga, gospođice Sent Kler. Obećavam vam. Imate moju reč.“ Uplašio me je nekakav hladan prizvuk u Harisovom glasu. Ali to je bilo dobro. U tom trenutku bio mi je potreban zastrašujući telohranitelj Haris, a ne učtivi vozač i prijatelj.

Prekinula sam vezu, izvukla punjač iz utičnice i smotala ga u maleno klupko, pa ga ćušnula u tašnu. Na brzinu sam se istuširala, s naporom potisnula slike poslednjeg tuširanja u toj kabini. Naspunjala sam se, sprala, izašla i obrisala se. Očerkala sam kosu i tako još mokru podigla je u neurednu punđu. Obukla sam farmerke i majicu kratkih rukava, obula cokule. Rot je navaljivao da mi kupi gomilu odeće za aktivnosti u prirodi pre nego što smo krenuli na naše veliko putovanje. Kupio mi je komplet kofera i veliku količinu nove garderobe. Farmerke, majice, džempere, šortseve i topove boje peska, kabanicu, skupe gojzerice, kape, naočare za sunce, mnogo svakakve opreme za sve klimatske uslove. Što je još čudnije, nekako je uspeo da sve to strpa u dva glomazna luj viton kofera i rana. Uvek nam je on sve pakovao, govoreći da ima razrađen sistem pakovanja.

U tom trenutku pokušala sam da oponašam njegov način tako što sam urolala odeću, da bih je zatim smeštala na dno ruksaka.

Dvoje farmerice, košulje, omiljeni duks s kapuljačom, nekoliko šortseva, čarapa, veša i rezervni grudnjak, sredstva za higijenu. Tašnu sam takođe stavila u ranac, pa privezala gojzerice i vezala džemper oko struka.

Zašto sam se pakovala? Sledila sam Harisova uputstva, ali nisam sasvim razumela zašto treba da se spakujem, niti zbog čega sam spremna da u svakom trenutku odem odatle.

Kad sam s tim završila, ušla sam u kuhinju i pripremila ono što je po mom mišljenju predstavljalo *francuski doručak*: baget kupljen prethodne večeri, malo brija, sveže kriške voća i šolju kafe. U Rotovom društvu sve je imalo bolji ukus. Običan sir delovao je rajski, kafa je bila gusta, bogata i uvek besprekorno spremljena, hleb je imao hrskavu koricu, a meku i toplu sredinu. Međutim sad, u osami, ništa nije imalo aromu, a ja nisam prestajala da razmišljam i brinem.

Kako? Ko? Zašto? Da je postojao zahtev ili nešto nalik tome, možda bih donekle i razumela. Stari neprijatelj koji se sveti, neko kome je Rot preoteo posao i uništio ga. Neko ko jednostavno želi otkupninu. Ali zbunio me je ženski rukopis. Kako je žena uspeła da kidnapuje ogromnog, mišićavog, snažnog muškarca kakav je Rot? Nije imalo smisla. Ne bi trebalo da je izvodljivo.

Unervozila sam se. Ushodala. Prepakovala stvari. Zurila u cedula nastojeći da dišem pravilno. Čitavu večnost kasnije proverila sam koliko je sati na telefonu; čak i da prekorači sva ograničenja brzine između ovog mesta i Londona, Haris ne može da stigne za manje od četiri sata. Šta, dođavola, da radim dotad? Za četiri sata ću izgubiti razum.

Osećala sam neizdrživu potrebu da izađem iz zamka. *Morala* sam. Nisam mogla da se zadržim tu ni minut duže, ne s tom porukom i zloslutnim nožem. Ipak, Haris mi je izričito naložio da ne odem ni po koju cenu.

Pokušala sam sebi da odvučem pažnju gledanjem televizije, ali je većina kanala bila na francuskom, a na dva britanska prijem je

bio loš. Isključila sam TV. Nestao je čovek kojeg sam volela, a od mene se očekivalo da čekam zureći u ekran?

Ne, dođavola.

Hodala sam još malo tamo-amo, odbijajući da pogledam koliko je sati, a onda sela. Kolena su mi poskakivala dok sam grickala nokte, misleći na to kako bi se Lejla, moja prijateljica kod kuće u Detroitu, razbesnela videvši da su mi nokti potpuno izgrizeni.

Prevalila sam preko glave drugi sat, a zatim i treći.

Onda sam začula točkove na pošljunčanom prilazu, muklu tutnjavu motora, prigušeno *tras* kad su se vrata automobila zatvorila. Skočila sam, požurila do prozora i provirila. Nizak i otmen crn audi s dvoja vrata i zatamnjenim staklima bio je parkiran na stazi. Muškarac je stajao naslonjen leđima na haubu i držao mobilni na uvetu. Visok i vitak, crne kose zalizane unatrag, preplanulih crta lica, glatko obrijan i u elegantnom crnom odelu s uskom crnom kravatom i belom košuljom. S vremena na vreme klimnuo bi glavom, a potom je prekinuo razgovor i čušnuo telefon u džep.

Dve činjenice su me zabrinjavale: prvo, to nije bio Haris, i drugo, u desnoj je ruci sasvim opušteno držao revolver. Dok sam ga posmatrala, izbacio je okvir iz donjeg dela pištolja, osmotrio ga načas, vratio ga na mesto, pa povukao klizač unazad. Izveo je to s izvežbanom lakoćom zbog koje mi se prevrnuo stomak. Ovo nije valjalo. Nimalo.

Nisam zastala da razmislim. Nabacila sam ranac na ramena i požurila kroz kuću do garaže. Skinula sam ključeve rovera s kukice, gurnula ih u džep i otišla da pritisnem dugme za otvaranje garažnih vrata. Ali tad sam se ukopala u mestu i počela da osluškujem. Ulazna vrata bila su zaključana; u to sam bila sasvim sigurna. Lično sam ih zabravila dok sam čekala da se Haris pojavi.

Tišina, duga i zbijena.

A onda razbijanje stakla. Zamislila sam dršku pištolja kako prolazi kroz male kvadrate obojenog stakla na prednjim vratima i ruku

koja je skliznula kroz otvor da ih otključa i otvori. Čekala sam dok nisam čula da su se odškrinula i ponovo zatvorila, pa sam tek tad skliznula na vozačevo sedište rovera. Pričekala sam još malo u nadi da će taj čovek, ma ko bio, najpre proveriti spavaće sobe na spratu.

Spustila sam stopalo na kočnicu i dotakla dugme za pokretanje motora, istovremeno otvorivši garažu. Motor se oglasio predenjem, a vrata garaže podigla su se na podmazanim šinama. Hvala Rotu što je održavao svu svoju imovinu u prvobitnom stanju. Čim su se vrata dovoljno podigla, oštro sam ubacila u rikverc i nagazila gas, obišavši audi parkiran odmah ispred mene. Kola su iskočila na travu pokidavši busenje, ali su se ubrzo našla na šljunku prilaza. Ubacila sam menjač u brzinu i nagazila papučicu. Prašina i kamenčići rasprsnuli su se naokolo, a rover je jurnuo napred.

Krc. Krc. Krc-krc.

Je li to bila pucnjava?

Pogledala sam u retrovizor na vreme da vidim kako se zadnje vetrobransko staklo rasprskava pogođeno metkom, stvarajući naprsline u obliku paukove mreže. Zatim se celo sručilo kada ga je pogodio sledeći metak. Vrisnula sam kad se treći odbio od bočnog retrovizora svega nekoliko centimetara od mog lica. Okrenula sam volan, pritisla kočnicu i zatim nagazila gas da okrenem rover za devedeset stepeni i skrenem na drugi bočni put. Čula sam riku motora i znala da audi nije daleko iza mene.

Nisam imala vremena da se plašim. Zviždanje vetra kroz razbijeno zadnje staklo bio je dovoljan dokaz da nije reč ni o kakvoj šali, kao i da će sve što izaberem počevši od tog trenutka odrediti hoću li živeti ili umreti. Naglo sam skrenula najpre ulevo, a potom udesno i vozila prebrzo niz tihe ulice pospanog francuskog seoceta u rano jutro. Nisam čak znala ime tog mesta – ništa sem toga da je smešteno na krajnjem jugu Francuske. Možda blizu Marselja? Moje poznavanje francuske geografije bilo je ravno nuli. Navikla

sam da sedim na suvozačevom sedištu dok Rot vozi, puštajući ga da me vodi kud god želi.

Saobraćajni znak ispred mene rikošetirao je metak, usled čijeg se udarca metal ulubio.

Šta se dešavalo? Ko je pucao u mene i zašto? Gde je bio Haris?

Ponovo sam cimmula SUV u zaokret ulevo, pa udesno, našavši se izvan sela na pravom putu s dve trake koji je vodio daleko od naselja omeđen vinogradima s obe strane. Papučicu gasa zalepila sam za pod osetivši kako moćni motor rendž rovera potiskuje vozilo napred. Kazaljka je brzo prešla oznaku za šezdeset kilometara na sat, a zatim i osamdeset. Rizikovala sam brz pogled u retrovizor i ugledala audi na oko četiristo metara iza mene kako se brzo približava.

Ranije sam gledala Rota kako obavlja pozive mobilnim telefonom iz ovih kola, tako da sam znala šta treba da radim. Pritisnula sam komandno dugme i kazala sistemu da pozove Harisa.

Treperavo zvrjanje ispunilo je automobil. Zazvonilo je jednom, pa drugi put, a onda se začuo Harisov glas: „Gospođice Sent Kler. Je li sve u redu?“

„Nije. Ništa nije proketo u redu, Harise.“ Ščepala sam volan obema rukama, nalegla na papučicu za gas, a brzinomer je prešao sto deset. „Pojavio se neki tip. U crnom audiju. Imao je pištolj. To niste bili vi i nije izgledalo dobro, pa sam uzela rover i otišla, s tim što me sada progoni. Puca na mene. Bojim se.“ Pokušala sam da ostanem smirena, ali sam umesto toga zvučala poput robota.

„Sranje.“ Začula sam šuškanje s druge strane veze, a potom riku motora i škripu guma. „Jeste li povređeni?“

„Nisam. Međutim, razneo je zadnje staklo i jedan bočni retrovizor. Za petama mi je i cilja u mene. Ne znam šta da radim. Ubiće me ako me sustigne. U to sam sigurna.“

„Vozite onoliko brzo koliko je to bezbedno i ne zaustavljajte se ni zbog čega. Dolazim po vas. Nisam daleko.“

„Ne znam kuda sam se uputila, Harise!“ Rover je sad uveliko išao preko sto kilometara na sat, a moja sposobnost da pri toj brzini upravljam vozilom bila je u najmanju ruku nesigurna.

„Postoji samo jedan auto-put tu gde se nalazite. Na koju ste stranu skrenuli prilikom izlaska iz sela?“

„Nadesno.“

„Onda vozite prema meni. U roveru ste?“

„Da.“

Pauza, ponovljena škripa točkova, trubljenje u daljini. Sirene. „Dobro. Samo nastavite da vozite. Probijte se kroz bilo šta što pokuša da vas zaustavi. Jednostavno se ne zaustavljajte.“

„To i radim.“

U tom trenutku rasprsnuo se retrovizor s desne strane i vrisnula sam, a ruke su mi se trznule na volanu. Rover se zaneo. Borila sam se da ga ispravim dodirivanjem kočnice i rvanjem s volanom da bih sprečila okretanje vozila. Vijugala sam po čitavom putu, a gume su zavijale. Čim sam osetila da je auto povratio stabilnost, dodala sam gas, pilepivši se za sedište kad je motor zauriao i cimnuo kola unapred. Audi je tad već bio tik iza mene, pa sam za sobom čula štekatanje paljbe iz pištolja.

Preda mnom se sporo kretao kamion s poluprikolicom, stenjući uza strmi uspon. Glatko sam skliznula u suprotnu traku i proletela pored njega, a potom morala da progutam krik kad sam još jednom trgnula volan udesno, presekaivši put da se nađem ispred njega, pritom jedva izbegavši nekakav tan sedan. Vozač kamiona s poluprikolicom legao je na sirenu i ablendovao, kao i vozač sedana. Rizikovala sam još jedan pogled unazad i videla da je i audi pretekao kamion.

Ponovo je odjeknuo pucanj. Čula sam udar kad je metak pogodio negde pozadi, možda jedno od kočionih svetala ili pak poklopac gepeka.

Uopšte nisam prekinula telefonsku vezu, a očito nije ni Haris, jer sam ga čula kako psuje. „Šta je to bilo? Jeste li dobro?“